

Kotmanóczy Andrásné

Tanítványainkért legyünk bátrak

Kedves Olvasó!

A minap egy televíziós interjúban a következő mondatra figyeltem fel. „Mi nem tanulunk, játszunk!” – mondta egy kisgyerekekkel foglalkozó nyelvtanár. Elgondolkodtam. Én azt szoktam mondani, ha érdeklődnek jól nevelt tanítványaim felől: „Könnyű nekünk, mi csak szeretjük egymást.” Igen! Akit szeretünk, annak igyekszünk mindent megadni. Talán ezért sem sikerül soha a szünidőben nyugodtan, a kisdíákjaimat elfeledve pihennem. Így történt ez most is. Alighogy júniusban véget ért a tanév, nekem már a következőn járt minden gondolatom. Hogyan tudnám minél több élményhez juttatni tízéves tanítványaimat, hogy közben gyarapodjon – a napjainkban oly sokszor emlegetett – „használható” tudásuk.

Legfőbb dilemmám a tankönyvválasztás kérdése volt. A matematikában teljesen biztos voltam, de az olvasást és a szövegértést nem igazán akartam olvasókönyvből tanítani. Szerencsére sokat és szívesen olvasnak a tanítványaim. Tudják, hogy örömet szereznek azzal, ha újabb olvasmányélményükről számolnak be nekem, és ezzel felkeltik a társaik érdeklődését. Egy másik esemény, az iskolánkban évente megtartott témahetek sikere is buzdított a kérdés továbbgondolására. Ökoiskola lévén eddigi témáink a környezetvédelemhez kapcsolódtak. Miért ne tehetnénk ezt az olvasmányainkkal is?

A nyolcvanas évek végén volt nálunk egy *Mese és valóság* nevű tantárgy. Ez sajnos az oktatási törvény biztosította órakeretekbe ma már nem fér bele, pedig sok mindenről olvastunk, beszélgettünk ezeken az órákon. Nem földrajzot, fizikát, történelmet akartunk tanítani, csupán kisdíákjaink gyermeki kíváncsiságát igyekeztük felkelteni, kielégíteni. Volt csillagászat, felfedezésekre indultunk, eleink életmódjával ismerkedtünk, mondákkal barangoltuk be Magyarországot.

Iskolánk ebben a tanévben esedékes témahetének címe *Nemzeti parkjaink*. Ennek kapcsán vetődött fel bennem a kérdés: miért ne járhatnánk be hazánkat is az olvasás-szövegértés órákon? A Balaton-felvidéki Nemzeti Park kapcsán például magától értetődik, hogy Fekete István *Tüskevár* című regényét olvassuk. E méltán kedvelt ifjúsági regény segítségével nemcsak a helyszínt ismerhetjük meg jobban, hanem a leíró fogalmazásokhoz is nagy segítséget kapunk. Hazánk felfedezése után pedig vállalkozhatunk egy nagyobb – akár egy világ körüli – utazásra is, ha Gerald Durrell *Léghajóval a világ körül* című regényével ismerkedünk meg. Ebben a könyvben ugyanis megvan minden, ami egy 9-10 éves gyermeket érdekel: távoli tájak, érdekes állatok. Csupa szépség, csupa izgalom!

Egyik gondolatom így fonódott a másikba még a szünidő elején. Most pedig – én, aki nem a szavak, hanem a tettek embere vagyok – csak írom, írom ezeket a sorokat. Hogy miért is teszem ezt? Annak reményében, hogy talán akad az olvasók között egy hozzám hasonló tanító néni, akinek ezek a gondolatok beindítják a fantáziáját, s velem együtt akar és mer változtatni tanítványai érdekében. Ne fosszuk meg magunkat attól a lehetőségtől, hogy sok, mosolygó szemű gyermek boldogan emlékezzék ránk, alkossunk maradandót – legalább – az ő lelkükben!

Üdvözléssel:

Budapest, 2009. augusztus 28.

Kotmanóczy Andrásné
tanítónő

Kotmanóczy, Andrásné: Let us be brave for our students

Az írás szerzőjéről

Kotmanóczy Andrásné

Pécsi Sebestyén Általános és Zenetagozatos Iskola, Budapest, Magyarország

hedikot[kukac]gmail.com